

Arrest

nr. 130 418 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. K. (...), verklaart de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en van Wit-Russische origine te zijn. U werd op 3 augustus 1978 te Minsk geboren. U bent gehuwd met S. K. (...) (O.V (...)). Omwille van de problemen die uw partner met de KGB kreeg omdat hij aan een betoging had deelgenomen en omwille van zijn band met een zekere Sohail, vertrokken jullie op 13 juli 2010 naar België. Jullie kwamen er op 14 juli 2010, de volgende dag dus, aan en dienden de dag nadien, in casu op 15 juli 2010, een eerste asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 30 augustus

2012 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakte tegen deze beslissing een beroep aanhangig bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die voormelde beslissing van het CGVS bij arrest van 14 december 2012 bevestigde. Zonder naar jullie herkomstland te zijn teruggekeerd, dienden uw partner en uzelf op 16 juli 2014 een nieuwe, in casu tweede asielaanvraag in bij de bevoegde instanties.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw partner werden aangehaald. Uw partner, van zijn kant, verklaart in het kader van deze tweede asielaanvraag dat de autoriteiten in Wit-Rusland nog altijd naar hem op zoek zijn; ze stuurden hem een brief, waarin hij gemaand werd zich aan te melden voor het afhalen van een nieuw paspoort. De oproepingsbrief zou, nog volgens uw partner, slechts een voorwendsel zijn om hem alsnog gevangen te nemen voor de problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

In het kader van deze tweede asielaanvraag werd een (originele) oproepingsbrief van de ROVD overlegd, 2 (originele) enveloppes die gebruikt werden voor de verzending van voormelde brief, een brief van de burgemeester van Houffalize, en een attest van een Belgische onderwijsinstelling waaruit blijkt dat uw kind er school loopt.

B. Motivering

U baseert onderhavige asielaanvraag, in casu de tweede, op dezelfde motieven als uw partner, **S. K. (...)** (**O.V. (...)**). In het kader van de door hem ingediende tweede asielaanvraag werd een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw partner, luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u ("Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, rubrieken 15 en 17) dat u nog altijd gevisieerd wordt door de autoriteiten in uw herkomstland omdat u in 2007 deelnam aan WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 2 een manifestatie. De autoriteiten riepen u vorig jaar (2013) per brief op voor het afhalen van een nieuw paspoort, maar volgens uw verklaringen is deze oproeping slechts een voorwendsel om u alsnog gevangen te nemen. Verder verklaart u ("Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, rubriek 19) dat u over een brief van de burgemeester van Houffalize en een attest over uw in België schoolgaande dochter bezit.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal oordeelde toen dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen legt u een oproepingsbrief over van de stad Minsk, waarin u gesommeerd wordt zich aan te melden voor het afhalen van een nieuw paspoort (document 1: groene map). Welnu, uit de vertaling van het betreffende document bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, G. K. (...), rubriek 17) kan mogelijk worden afgeleid dat u niet langer in het bezit bent van een geldig Wit-Russisch paspoort, maar uit niets blijkt dat de oproepingsbrief als voorwendsel gebruikt wordt om u alsnog te vervolgen voor feiten die dateren van 2007 (en daarna) en die, zoals eerder gesteld werd, als niet bewezen beschouwd werden bij uw vorige aanvraag. Uw verklaringen, als zou de brief enkel bedoeld zijn om u alsnog te vervolgen in uw herkomstland, kunnen bijgevolg gekwalificeerd worden als blote beweringen, zeker gezien het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. De overlegde enveloppes (documenten 2 en 3: groene map) bewijzen enkel dat post op uw naam of te uwer attentie is verstuurd.

Wat de overige aangebrachte stukken betreft (een brief van de burgemeester van Houffalize, uw huidige woonplaats, document 4, groene map; een schoolattest op naam van uw dochter, document 5, groene map) moet worden opgemerkt dat ze enkel betrekking hebben op uw integratie in België, doch op geen enkele wijze uitstaans hebben met uw beweerde problemen in uw herkomstland.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3 of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te

onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door haar echtgenoot, S. K., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 158 574 en zelf geen enkel ander nieuw element aanbrengt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verwerende partij besluit terecht dat, gelet op de beslissing van weigering tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van haar echtgenoot, ook wat betreft verzoekende partij niet besloten kan worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich voor het overige in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag eveneens van 14 augustus 2014.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 130 417 van 29 september 2014 het beroep ingediend door haar echtgenoot, S. K., tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. K. (...), verklaart de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en van Pakistaanse origine te zijn. U werd op 4 december 1967 te Sialkot (Pakistan) geboren maar leefde sinds 1997 in Wit-Rusland. U huwde er met G. K. (...) (O.V. (...)). Op 13 juli 2010 verliet u Wit-Rusland. De volgende dag kwam u in België aan en de dag nadien, in casu op 15 juli 2010 vroeg u voor het eerst asiel bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd op 30 augustus 2012 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakte tegen deze beslissing een beroep aanhangig bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die voormelde beslissing van het CGVS bij arrest van 14 december 2012 bevestigde. Zonder naar uw herkomstland te zijn teruggekeerd, dienden uw partner en uzelf op 16 juli 2014 een nieuwe, in casu tweede asielaanvraag in bij de bevoegde instanties.

Uit uw verklaringen in het kader van deze tweede aanvraag blijkt dat u vasthoudt aan de motieven, die door u werden opgeworpen in het kader van uw eerste asielaanvraag; begin augustus 2007 nam u deel aan een betoging tegen een nieuwe wet die extra belastingen aan winkeliers oplegde en hen restrictievere regels oplegde inzake het aanwerven van personeel. De volgende dag werd u opgepakt door de veiligheidsdienst KGB en u werd ernstig geslagen. Nadien werd u nog enkele keren door de KGB ondervraagd in verband met de betoging. Na een verblijf van maart tot juni 2009 in Pakistan werd een andere winkelier, een zekere Sohail, eveneens opgepakt. Samen met zijn vrouw en broer gingen jullie naar een advocaat. Korte tijd later werd u opnieuw opgeroepen door de KGB en u kreeg vragen over Sohail, die in mei 2010 tot 5 jaar gevangenis werd veroordeeld. In de maand dat hij veroordeeld

werd, werd u nogmaals door de KGB opgeroepen. Via de broer van Sohail vernam u dat u zelf in blijvend gevaar was, waarop u besliste om samen met uw partner te vluchten.

In het kader van onderhavige aanvraag verklaart u dat een brief die u van de autoriteiten kreeg en waarin u gesommeerd werd zich aan te bieden voor het afhalen van een nieuw paspoort, een voorwendsel is om u alsnog te vervolgen voor de feiten die u eerder aanhaalde.

In het kader van deze tweede asielaanvraag werd een (originele) oproepingsbrief van de ROVD overlegd en 2 (originele) enveloppes, die gebruikt werden voor de verzending van voormelde brief. U legt eveneens een brief over van de burgemeester van Houffalize en een attest van een Belgische onderwijsinstelling, waaruit blijkt dat uw kind er school loopt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u ("Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, rubrieken 15 en 17) dat u nog altijd gevisieerd wordt door de autoriteiten in uw herkomstland omdat u in 2007 deelnam aan een manifestatie. De autoriteiten riepen u vorig jaar (2013) per brief op voor het afhalen van een nieuw paspoort, maar volgens uw verklaringen is deze oproeping slechts een voorwendsel om u alsnog gevangen te nemen. Verder WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 2 verklaart u ("Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, rubriek 19) dat u over een brief van de burgemeester van Houffalize en een attest over uw in België schoolgaande dochter bezit.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal oordeelde toen dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen legt u een oproepingsbrief over van de stad Minsk, waarin u gesommeerd wordt zich aan te melden voor het afhalen van een nieuw paspoort (document 1: groene map). Welnu, uit de vertaling van het betreffende document bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, G. K. (...), rubriek 17) kan mogelijk worden afgeleid dat u niet langer in het bezit bent van een geldig Wit-Russisch paspoort, maar uit niets blijkt dat de oproepingsbrief als voorwendsel gebruikt wordt om u alsnog te vervolgen voor feiten die dateren van 2007 (en daarna) en die, zoals eerder gesteld werd, als niet bewezen beschouwd werden bij uw vorige aanvraag. Uw verklaringen, als zou de brief enkel bedoeld zijn om u alsnog te vervolgen in uw herkomstland, kunnen bijgevolg gekwalificeerd worden als blote beweringen, zeker gezien het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. De overlegde enveloppes (documenten 2 en 3: groene map) bewijzen enkel dat post op uw naam of te uwer attentie is verstuurd.

Wat de overige aangebrachte stukken betreft (een brief van de burgemeester van Houffalize, uw huidige woonplaats, document 4, groene map; een schoolattest op naam van uw dochter, document 5, groene map) moet worden opgemerkt dat ze enkel betrekking hebben op uw integratie in België, doch op geen enkele wijze uitstaans hebben met uw beweerde problemen in uw herkomstland.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3 aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) van artikel 34 van de procedurerichtlijn 2005/85 en artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 1A van het vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het EVRM. Verder voert hij nog machtsoverschrijding aan.

Hij voert aan dat hij niet de mogelijkheid had om documenten of getuigenissen die zijn verhaal bevestigen te verzamelen. Hij verwijst naar de procedurerichtlijnen van UNHCR volgens dewelke niet van een vluchteling kan worden verwacht dat deze alle bewijzen neerlegt. Verzoeker voert verder aan dat zijn verhaal geloofwaardig is zodat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verder voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/2 enkel de bevoegdheid heeft om na te gaan of er al dan niet nieuwe gegevens werden aangebracht.

Verder betwist verzoeker dat het annulatieberoep een effectief rechtsmiddel is.

*Verzoeker betwist met betrekking tot de motivering dat zijn geloofwaardigheid wordt ondermijnd, en stelt dat het adagium *fraus omnia corrumpit* geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde. De valse*

verklaringen in een asielaanvraag nemen niet weg dat de aanvragers wel degelijk ernstige redenen kunnen hebben op de vrees voor vervolging en moeten aldus getoetst worden aan de ernst van de ingeroepen feiten.

Het feit gelogen te hebben stelt de asielautoriteiten aldus niet vrij van het onderzoek naar de vrees voor vervolging. Verzoeker voert aan dat het feit dat ten aanzien van hem een beslissing werd genomen zonder dat hij werd gehoord, in strijd is met de procedurerichtlijn en artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij verwijst daarbij naar Europese rechtspraak en naar artikel 51/10 van de vreemdelingenwet. Luidens artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de commissaris-generaal afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker. Verzoeker meent dat daarbij te weinig rekening werd gehouden met de contextuele gegevens. Zo bevat het administratieve dossier geen informatie over personen die aan een manifestatie hebben deelgenomen. Verzoeker verwijst naar een verslag van de Verenigde Naties volgens hetwelk de autoriteiten in zijn land zich schuldig maken aan zware repressie van betogingen, petitieën en andere evenementen. Verzoeker is er van overtuigd dat hij bij terugkeer naar Wit-Rusland gevangen gezet zal worden en een onmenselijke behandeling zal ondervinden.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport van de Verenigde Naties, "Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Belarus".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast, dat waar verzoeker aanvoert dat het annulatieberoep geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou zijn, in de huidige zaak, de Raad ten aanzien van de beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, beschikt over de volheid van bevoegdheid zoals omschreven in artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet. Dat hij slechts over een annulatiebevoegdheid zou beschikken mist juridische grondslag.

2.2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 93 650 van 14 december 2012 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"2.2.5.1. Betreffende de vastgestelde ontstentenis van bewijs oppert verzoekende partij dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was zij zich niet heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen. Zij is haar land ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en in een dergelijke situatie denkt men er niet aan dat dit noodzakelijk is, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. Daargelaten het aanvaardbaar karakter van voormelde verschoningsgrond, met name dat de gespannen en emotionele toestand tussen de beslissing tot het verlaten van het land van herkomst en het effectieve vertrek niet toelieten enig bewijs te verzamelen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij

reeds sedert 14 juli 2010 in België verblijft en derhalve ruim de gelegenheid heeft gehad om van hieruit enige poging te ondernemen om het door haar voorgehouden asielrelaas met bewijsmateriaal te ondersteunen. Desbetreffende motivering, meer in het bijzonder dat van de band met S. en van diens veroordeling geen enkel bewijsstuk wordt bijgebracht, blijft dan ook onverminderd overeind. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan de ter ondersteuning van het beweerde asielrelaas bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.

2.2.6.1. Aangaande het niet op de hoogte zijn van het ogenblik van het van kracht worden van de wet waarbij aan winkeliers zowel extra belastingen als restrictievere regels worden opgelegd inzake het aanwerven van personeel betoogt verzoekende partij het volgende: "Dat de verzoekende partij niet begrijpt in wie vergist hebben zich op ingegaan in kracht van de wet wat dan ook in zijn verhaal verandert". Verzoekende partij voegt eraan toe dat het niet correct weten van het ogenblik van het van kracht worden van deze wet, eind 2007 of begin 2008, geen groot verschil in tijd betreft.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat in redelijkheid van verzoekende partij mag worden verwacht te weten vanaf wanneer de mede door haar bestreden voormelde wet voor haar als rechtstreeks gedupeerde, zijnde eigenaar van een kledingwinkel in Minsk, nadelige gevolgen zou gaan ressorteren. Dat verzoekende partij die in augustus 2007 zou deelgenomen hebben aan een massale betoging tegen deze wet en om reden hiervan zwaar door de autoriteiten zou zijn lastiggevallen niet zou weten of de nieuwe maatregelen voor haar bedrijvigheid nog een impact zouden hebben voor de jaarwisseling of pas bij het begin van het volgende kalenderjaar is volstrekt ongeloofwaardig. Van een rechtstreeks gedupeerde die actief strijd voert tegen de hem bedreigende maatregel en die wordt geconfronteerd met de nakende impact op zijn inkomsten kan niet worden aangenomen zich niet volledig bewust te zijn van het ogenblik van het van kracht worden van deze maatregel.

2.2.7. Waar verzoekende partij betreffende het niet kunnen situeren in de tijd van andere betogingen, na deze van augustus 2007 waaraan zij zelf zou hebben deelgenomen, als verschoningsgrond opwerpt dat zij zelf aan deze betogingen niet heeft geparticipeerd en dat het inmiddels vier jaar geleden is, oordeelt de Raad dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij zelfs niet bij benadering kan duiden wanneer deze latere betogingen hebben plaatsgehad en zelfs ontkent dat betogingen van meer dan duizend handelaars en winkeliers in Minsk zouden zijn doorgegaan daar zoveel mensen niet naar buiten durven te komen (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Dat verzoekende partij gezien het ogenblik van het in werking treden van de aangevochten wet – waardoor het argument dat dit vier jaar geleden was irrelevant wordt – en rekening houdende met het gegeven dat deze betogingen opkwamen voor het persoonlijk belang van verzoekende partij, zijnde haar inkomen, en doorgingen in de stad waar zij haar winkel had, zelfs niet bij benadering deze betogingen in de tijd kan situeren kan door de Raad niet worden aangenomen. Het overtuigd zijn dat manifestaties van meer dan duizend personen totaal onmogelijk zijn wordt door objectieve informatie gevoegd in het administratief dossier tegengesproken. Dat verzoekende partij niet in persoon aan deze later betogingen heeft deelgenomen is niet relevant nu van haar kan worden verwacht dat zij protesten die opkomen voor haar persoonlijke belangen en meer in het bijzonder haar geldelijk gewin met meer dan nodige belangstelling volgt teneinde de nabije toekomst van haar beroepsbezigheden correct in te kunnen schatten.

2.2.8.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij het Commissariaat-generaal betoogt verzoekende partij dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een beperkte tijd wordt toegekend, "dat het zeer goed mogelijk is dat hij er aan probleem van begrip heb en dat het antwoord slecht werd genoteerd" en dat "bovendien, bij dit interview, geen enkele advocaat aanwezig noch geen enkele andere persoon van vertrouwen is die gewaarborgd van de oprechtheid van de woorden kan die werden geschreven".

Verder stelt verzoekende partij dat het moment van de veroordeling van S. "geen element centrale van zijn asielverzoek is" en dat betreffende de data van aanhouding zij "bij de twee interviews hij zijn verklaring heeft bevestigd" en "dat zijn vrouw dat heeft bevestigd even als ze niet meer de datum kon geven".

Aangaande het zich niet meer kunnen herinneren van de naam van de gecontacteerde advocaat wijst verzoekende partij op het gegeven dat deze gebeurtenis zich reeds vier jaar geleden heeft voorgedaan.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat de door verwerende partij vastgestelde discrepanties niet gesteund zijn op omissies, doch op feitelijkheden die op een andere wijze werden weergegeven, waardoor de kortere tijd die het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in beslag neemt niet relevant is. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe antwoorden fout zouden zijn genoteerd of hoe de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon zou hebben kunnen zorgen voor een andere neerslag van het gehoor daar het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken na voorlezing in het Urdu door verzoekende partij voor akkoord werd ondertekend (administratief dossier, stuk 17, K. S.). Ook het

verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van haar echtgenote werd door haar na voorlezing in het Russisch eveneens voor akkoord ondertekend (administratief dossier, stuk 17, K. G.). Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werden verzoekende partij en haar echtgenote steeds bijgestaan door hun advocaat en werden zij gehoord in de door hen verzochte talen (administratief dossier, stukken 4, 5 en 8). Daarenboven duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversaties tijdens de diverse gehoren op een foutieve wijze zouden kunnen zijn neergeschreven. Ook het louter bevestigen van één van de voorgehouden versies of het plots zich niet meer exact herinneren doet, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing, geen afbreuk aan de vaststelling dat tal van voorgehouden versies niet eenduidig zijn.

Het verweer dat de veroordeling van S. geen centraal en wezenlijk element zou uitmaken in het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers houdt verzoekende partij voor dat S. in werkelijkheid werd veroordeeld omwille zijn deelname aan de betoging van augustus 2007 waardoor verzoekende partij een exacte inschatting kon maken van de zwaarwichtigheid van de strafmaat die mogelijk ook haar kon worden opgelegd. Verzoekende partij verwijst naar de strafmaat van vijf jaar teneinde de ernst van de door haar gevreesde vervolging duidelijk te maken. Dat de veroordeling van S. geen wezenlijk element uitmaakt in het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas mist dan ook feitelijke grondslag. De vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het ogenblik van veroordeling van S. ondermijnt dan ook op fundamentele wijze het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

Daargelaten het gegeven dat verzoekende partij na meerdere jaren zich de naam van de gecontacteerde advocaat niet meer zou herinneren, blijft het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij de naam van de echtgenote van S. niet kent en verzoekende partij volstrekt niet weet wat er bij deze advocaat werd besproken hoewel zij hierbij aanwezig was daar de eveneens aanwezige broer van S. de taal niet machtig was (administratief dossier, stuk 4, p. 6).

2.2.9. Ten slotte betoogt verzoekende partij het volgende: "In het bijzonder moet men opmerken dat de onwaarschijnlijkheid die in de woorden van de verzoekende partij over zijn reis zijn vastgesteld, niet op de elementen betrekking hebben die van zijn vervolgingsvrees de basis vormen."

Voormeld verweer kan door de Raad niet worden gevolgd daar dit betoog blijk geeft van een totaal verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt door verwerende partij een motivering gehanteerd die betrekking heeft op de reis van verzoekende partij.

2.2.10. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas terecht enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen."

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker volgende documenten neer: een originele oproepingsbrief van de ROVD en 2 originele enveloppes, een brief van de burgemeester van Houffalize en een attest van een Belgische onderwijsinstelling. Naar aanleiding van het beroep legt verzoeker nog een "Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Belarus" van de Verenigde Naties neer.

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.5. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen legt u een oproepingsbrief over van de stad Minsk, waarin u gesommeerd wordt zich aan te melden voor het afhalen van een nieuw paspoort (document 1: groene map). Welnu, uit de vertaling van het betreffende document bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", DVZ, G. K. (...), rubriek 17) kan mogelijk worden afgeleid dat u niet langer in het bezit bent van een geldig Wit-Russisch paspoort, maar uit niets blijkt dat de oproepingsbrief als voorwendsel gebruikt wordt om u alsnog te vervolgen voor feiten die dateren van 2007 (en daarna) en die, zoals eerder gesteld werd, als niet bewezen beschouwd werden bij uw vorige aanvraag. Uw verklaringen, als zou de brief enkel bedoeld zijn om u alsnog te vervolgen in uw herkomstland, kunnen bijgevolg gekwalificeerd worden als blote beweringen, zeker gezien het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. De overlegde enveloppes (documenten 2 en 3: groene map) bewijzen enkel dat post op uw naam of te uwer attentie is verstuurd.

Wat de overige aangebrachte stukken betreft (een brief van de burgemeester van Houffalize, uw huidige woonplaats, document 4, groene map; een schoolattest op naam van uw dochter, document 5, groene map) moet worden opgemerkt dat ze enkel betrekking hebben op uw integratie in België, doch op geen enkele wijze uitstaans hebben met uw beweerdde problemen in uw herkomstland."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in zijn relaas, wat evenwel geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

Waar verzoeker aanvoert dat het vaststellen van valse verklaringen niet volstaat om de asielaanvraag te weigeren, moet worden vastgesteld dat dit geen motief vormt in de thans bestreden beslissing.

2.2.6. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet." Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

2.2.7. Met betrekking tot het rapport van de Verenigde Naties dat verzoeker thans neergelegt, moet worden vastgesteld dat dit een document van algemene aard is met betrekking tot de situatie in Wit-Rusland en geenszins de in de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid vermag te herstellen.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans op erkenning als vluchteling of op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk groter maken.

Er werden geen gegronde middelen aangevoerd.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT